

☆
V I D I Š ?   N E V I D I .   ☆
☆

První dny prázdnin, ty vždycky utíkají stejně rychle jako Jakub, když ho volá maminka k večeři.

Luna je snad celé trávilá venku s kamarády, v lese, u rybníka nebo u babičky a dědečka jako třeba zrovna dnes.

Ráno se budila časně se sluníčkem. Ani né tak proto, že by sama chtěla, ale spíš proto, že kohout Venca, kterého tak Luna pojmenovala, nemohl dospat nového dne a jen co otevřel oči, musel dát vědět o té nádheře všem živým tvorům v okruhu minimálně pěti set metrů.

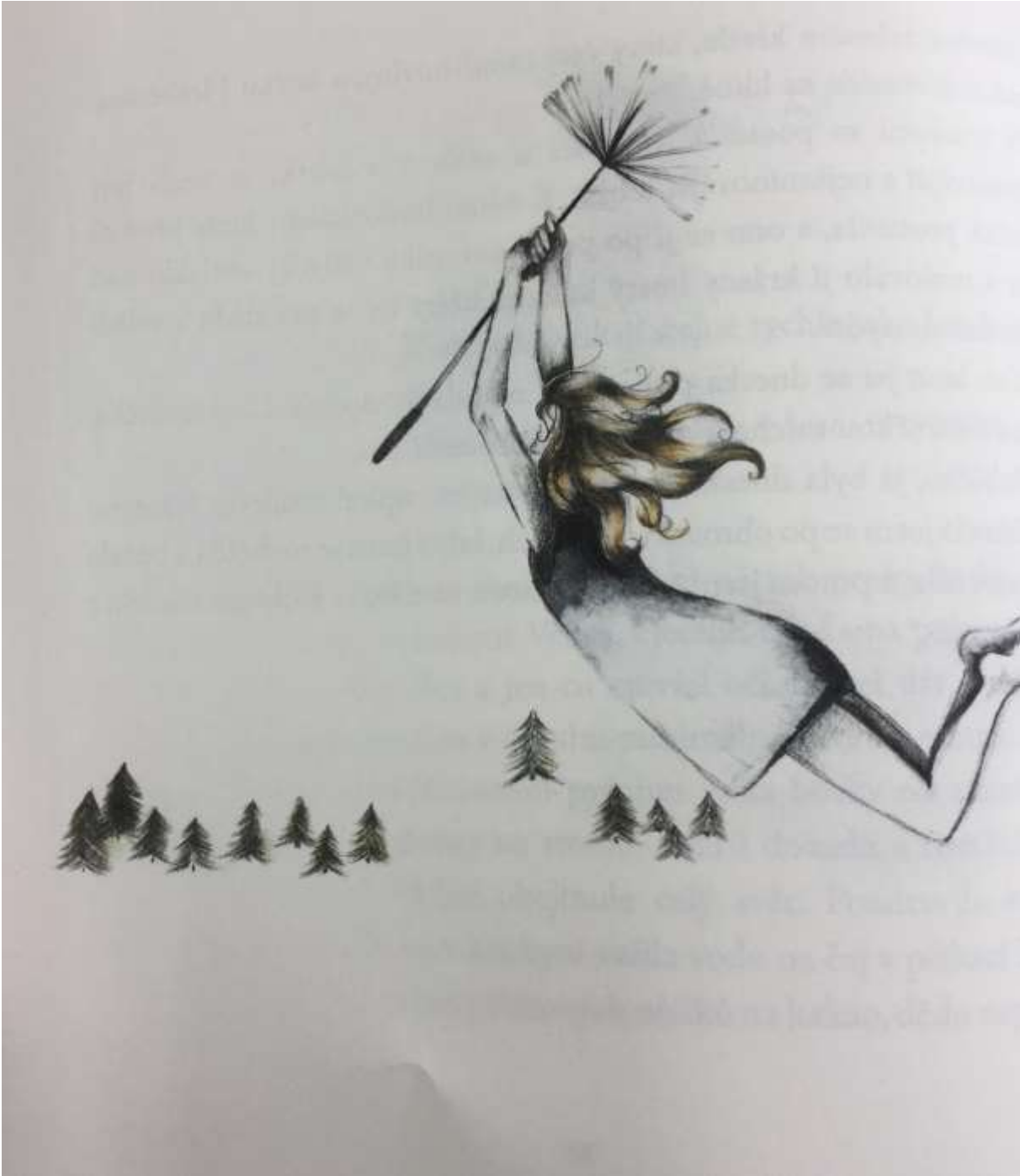
Ještě ve žlutém proužkovaném pyžamu vyšla bosky na zaneřádný dvorek, protáhla se ze strany na stranu, dolů i dozadu a roztáhla ruce tak moc, že by jimi klidně obejmula celý svět. Pozdravila všechna zvířátka, babičku, která už v kuchyni vařila vodu na čaj v pískací konvici a v rendlíčku ohřívala mléko z lískových oříšků na kakao, dědu zapadlého

ve starém zeleném křesle, který četl ranní noviny, a kočku Hraběnku, která mu lebedila na klíně.

V kuchyni se posadila na lavici u stolu a z ošatky si vzala ten nejčerstvější a nejmínovější rohlík. K němu horké kakao, které před ní babička postavila, a ono se jí po prvním doušku vždycky obtisklo nad pusou a malovalo jí krásný hustý knír, za který by se prý děda v mládí rozhodně nestyděl.

„Tak kam jsi se dneska proletěla?“ zeptala se zvědavě Luny babička, zatímco vařečkou míchala zbytek mléka v rendlíku.

„Babičko, já byla dneska nad tak krásným, úplně modrým jezerem! Procházela jsem se po obrovských horách, když jsem se rozběhla a běžela jsem a běžela, a potom jsem roztáhla ruce a vzněsla se k obloze tak lehce jako chmýří.“

„To je stejně krásný, když jsem byl malej jako ty, taky se mi zdálo o tom, jak létám. Pořád jsem byl někde a vždycky jsem se těšil na to, kam poletím příště. Procestoval jsem takhle pěkněj kus světa. Teď zapomenu i to, že mám brýle na očích, natož abych si pamatoval, co se mi zdálo.“

„Koukej si ty sny zapisovat, až budeš starší, budeš za to moc ráda, však podívej tady do knihovny, celá tahle polička jsou jenom deníčky a zápisky. Rád si je jen tak prohlížím a vzpomínám na to, když sem byl mladej. To byly krásný časy,“ zvedl dědeček oči od novin a usmál se na Lunu.

Luna dojedla svou snídani, umyla si po sobě hrneček s kytíčkama i talířek s drobkama a opadanýma kmínkama. V koupelně si umyla obličej, vlásky stáhla do culíku, na nohy natáhla staré tepláky s ošoupanými koleny a v holínkách čekala před domem na dědu.

Ten se vynořil z kůlny s dvěma proutěnýma košíkama v ruce a přes celý dvůr mával na Lunu, ať jde k němu.

„Dneska půjdeme na houby! Babička nám z nich udělá k obědu pořádnou, poctivou bramboračku!“

„Jupí!“ zaradovala se Luna, přiběhla k dědovi, popadla ten větší košík a společně se vydali směrem k lesu.

To děda naučil Lunu milovat les a vidět v něm to, co ostatní nevidí.
Víly, které tančily na paloučku za měsíčku, nebo skřítky, kteří bydleli
v houbách.

„Takovou skřítky obydlenou houbu poznáš snadno, holčičko moje.
Skřítkci si dělají svá obydlí ráda hezká, stejně jako my, takže stříšky jejich
domečků jsou často různě barevné. Fialové, zelené, žluté, červené, nebo
třeba i puntíkaté! Až tak se umí s barvami vyřádit! Zespod střechy,
a často i kolem stěn, pak mívají krásné jemné záclonky, aby jimi dovnitř
pronikalo tak akorát sluníčka.

Až půjdeš kolem takové krásné barevné houby, hezky skřítky pozdrav a popřej jim krásný den i život. To, že je nevidíš, ještě neznamená, že oni tě neslyší. Slyší. Moc dobře,“ říkává vždycky dědeček a mezi vyprávěním hledá houby, které nejsou pro skřítky na domečky, ale pro babičky na polévky.

Malý košíček se plní krásnými hříbky, kačenkami i poddoubáky, zatímco do druhého děda vhazuje prapodivné tvary dřeva.

„Dědo, proč bereš z lesa dřevo, když ho máte plný dvorek?“

„To není jen tak nějaké dřevo, no podívej, podívej se pořádně třeba na tenhle krásnej kousek!“

„Jé, dědo! To vypadá jako naše Hraběnka, jen ty krásný zelený oči jí chybí! A tohle dřevo je zase jako váza na kytičky, jen bez těch kytiček, vidíš, dědo?“

„Vidím a jsem moc rád, že i ty vidíš.“

„Děkujeme ti, lese,“ zanotovali si společně – to protože děda vždycky říká, že přírodě musíme poděkovat za to, že nás má. Ona nás, né my ji, jak si někteří lidé prý myslí.

Minuli poslední smrček a sestoupili z měkké jehličím pokryté cestičky na létem rozpálený asfalt.

„No to je dost, že jdete, už jsem si myslela, že budu muset vařit jen z vody,“ zavolala babička z okna kuchyně přes kostkovanou modrobílou záclonku a s jejím hlasem se k Luně a dědečkovi linula krásná vůně borůvkových buchet! Takhle se nás snažit vypéct!

Luna s dědou si na potrhaném prahu sundali boty, aby dovnitř nenanosili hlínu a jehličí, a jako hrdinové vešli se svým úlovkem do kuchyně.

„Těda, plný košík! Za to si zasloužíte sladkou odměnu ještě před obědem,“ řekla babička a jako obrovské překvapení sundala z parapetu pekáč plný borůvkových buchet.

Lišácky se na sebe podívali a oba se do nich zakousli tak hladově, že Luna měla od borůvek umazaný obličej a děda pocukrované celé vousy. Mlaskali si to spolu v kuchyni jako dva čuníci, jak by řekla maminka, když je z jejich modrého světa vyrušila babička.

„Dědo, cos to zase přinesl z lesa za dříví!?“

Luna vzala s nadšením do ruky dřevěnou Hraběnku.

„Podívej babi! To je naše Hraběnka! Jen jí s dědou musíme dodělat zelené oči.“

„Já žádnou Hraběnku nevidím, vidím jen obyčejný kus dřeva,“
odvětila babička.

„Vidíš? Nevidí, no,“ špitl na Lunu dědeček.

Zapomnětlivum fantázia

KDY A KDE ROSTE: X

ČÍM ZALÉVAT: X

ČÍM ZAHUBIT: X

SILNĚ JE DOVATÁ!

NEDOPORUČUJE SE PĚSTOVAT.

MŮŽE ZPŮSOBIT TRVALE NÁSLEDKY

JAKO JSOU SMUTEK, ZARPUTILOST,

ÚZKOST A TVRPOST